

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja:

za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld 40 kr.

V administraciji prejemam velja:

za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.

Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inserte) vsprejema upravništvo in ekspedicijska v „Katol. Tiskarni“ Koptarjeve ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Sementiških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izven nedeelj in praznike, ob pol 6. uri popoldne.

Vredništva telefon-števil. 74.

Štev. 270.

V Ljubljani, v četrtek 24. novembra 1898.

Letnik XXVI

Nemškega cesarja pot na vzhod.

Nekdaj so se zahodni narodi na klic krščanskih apostolov in papežev dvigali klanjajoč se volji božji ter darovali svoje življenje za oprostitev groba Zveličarjevega, kateri so si osvojili sovražniki njegovega imena. To veliko gibanje je dokazovalo vero, načela, čutila, z besedo: duha tedanje dobe. Jednako se nam zdi, da je tudi potovanje cesarja Viljema II. izraz duha sedanje dobe.

Pravimo potovanje in ne romanje. Nemški cesar ni bil kristjan, katerega bi bila privedla pobožnost k grobu Boga živega, in tudi ni poskušal takega se kazati. Vsa poročila raznih dopisovalcev so jedina v tem, da je on obiskal svete kraje kot turist. In vendar je tudi nemški cesar kristjan. Potujoč po zemlji, ki je v oblasti sovražnikov krščanstva, kateri to sovraštvo še vedno goje v dnu svojega srca, od koder se prikaže v presledkih na dan ter se pojavlja v groznem klanji, čegar soudeležnik ako ne provzročitelj je turški vladar po svojih namestnikih, zadovoljiti bi se bil moral Viljem II. s tem, da je varoval zakone uljudnosti; toda on je šel veliko dalje ter je javno izpovedal svoje prijateljstvo s sultanom tako slovesno, da bi tega bolj slovesno skoro ne bil mogel storiti. V Jaffi se je Viljem pokazal nemški naselbini z roko v roki z namestnikom sultanovim; v Jeruzalemu je načelnik ulemov po ukazu svojega sultana pozdravil nemškega cesarja kot najzvestejšega zaveznika in najbolj iskrenega prijatelja sultanovega. Na velikanskih podrtinah v Baalbecku je bil napis na svetlo-mramorni plošči: »Abdul Hamid II., sultan ottomanski, svojemu vzvišenemu prijatelju v spomin mejsebojnega nespremenljivega prijateljstva.«

In poslavljajoč se iz svete dežele čutil je nemški vladar potrebo, še jedenkrat izjaviti: Vse to meni ostane nepozabno in bo utrdilo za vselej moje prijateljstvo. V Jeruzalemu so pokazali Vi-

ljemu II. meč Godefrida Bouilonskega, katerega si je ogledal kot starino v kakem muzeju. Nič se ni spomnil, da zemlja, katero je posetil, je namočena s krvjo krščanskih junakov. Toda v Damasku se je spomnil junaka ter na njegov grob položil venec z napisom: Viljem II., cesar nemški, kralj pruski, v spomin junaka sultana Saladina, sina Eyonbovega. — Ta sin Eyonbov je popolno uničil krščansko last v Palestini, in to v borbi, v kateri je nemški cesar Friderik rudečebradi izgubil svoje življenje.

Ni potreba, da bi bil človek kdo ve kak dušeslovec, da bi sprevidel, kaj je porosilo toliko prijateljstva do sultana v srce nemškega cesarja Viljema II. in toliko občudovanja za one, ki so pobijali kristjane, boreče se pod zastavo križa. Nemški cesar se je kazal prijatelja in branitelja Turkov zato, ker je spoznal, da bo to njegovo stališče koristno za razširjanje in razvijanje nemškega vpliva v turškem cesarstvu. On dobro ve, da to škoduje koristim omike in človekoljubja, ker daje novo moč sultanu, ki se vedno ustavlja nasvetom Evrope in vedno nasprotuje nje opravičenim grožnjam. Morda Turki ukrepljeni po Viljemu z novim pogumom priredé drugo izdajo armenske moritve, toda kaj če to nemškemu vladarju, da to le koristi nemškemu vplivu na vzhodu?

Znano je, da je Viljem II. služil le svojim koristim z vstanovitvijo nemških zavodov v Jeruzalemu. Potno obleko, katere ni odložil, obiskujoč grob Zveličarjev, je odložil, ko je slovesno otvoril protestantsko cerkev v Jeruzalemu. In tudi tedaj, ko je kazal izredno prijaznost nasproti nemškim katolikom bivajočim v Jeruzalemu in obsipajoč njih veljake z raznimi svetlimi redovi, ni drugzega iskal nego koristi za svoj vpliv.

Smisel za vsakdanje, politika, katero narekuje samo koristolovje in pred katero obmolkneti pravica in bogoljubnost, ali ni to jasen

izraz duševnega stanja družbe, ki se vedno bolj in bolj umika zakonu in duhu evangelija?

Ko je vstopil Viljem II. v cerkev Odrešenikovo v Jeruzalemu, pozdravil ga je zbor protestantskih pevcev z besedami sv. pesmi: »Raduj se, hči sijonska... Glej, tvoj kralj prihaja, glej, on prihaja, knez miru!«

Knez miru! Ali ni bilo protestantskim pevcem mogoče najti primernejšega izraza v pozdrav nemškemu cesarju, ki je pokazal, da služi le materialnim silam, katerim bistvo ni mir ampak boj!

O dvoboju.

(Študija + + +.)

(Dalje.)

IV. Zanimivo, a preobširno bi bilo raziskati tudi, kako mislijo protestanti o dvoboju. Ob kratkem naj povemo, kaj je sklenila glede dvoboja protestantska pastoralna konferenca leta 1885. Predsednik dotične konference in prvi referent o »dvoboju«, konzistorijalni svetnik Stahn, je izjavil, da je dvoboj pravi pravcati upor zoper vsako pravo, neosnovani napad na življenje bližnjika in svoje.

Razplela se je živabna debata pro in contra, in dasi je bila večina treznomislečih udeležencev, bilo je vseh kakih 100 — contra, omejili so se vendar samo v toliko, da so izjavili, da odreko onemu, ki pade v dvoboju, cerkveni pokop, oziroma spremstvo duhovnikov. Toda žalibože, taki protestantski sklepi so čisto le na papirju, a izvršujejo se ne; saj je znano, da se protestantje v slučajih, ko katoliška cerkev komu izmed svojih v dvoboju padlemu odreče cerkveni pokop, izkažejo radi kot »tolerantna« sekta in izvrše, česar katoliška cerkev ne mara in ne sme. Ko bi torej protestantje dosledno izvajali svoje mišljenje in svoje sklepe, kakor to dela naša katoliška cerkev, videli bi, da prav za prav tudi

LISTEK.

Moji Mařenki.

(Češki spisal K. Křen.)

(Dalje.)

V majhni hišici za Osekom v Slavoniji je počival na priprostem ležišču avstrijski častnik. Bil je stotnik Havran. Pri Maglaju ga je zasegla krogla in ga nevarno ranila v prsi. Ker ni bilo v bolnišnici prostora, so ga položili semkaj.

Zdravnik je dvomil nad njegovim ozdravljenjem in naznanil bližnjo smrt. Z vnetjem rane ga je dosegla tudi mrzlica.

Siva starka je sedela pri njegovi postelji in prebirala z rokami jagode rožnega venca.

V miru se je začulo trkanje na vrata, in v sobo je vstopila mlada dama. Niti besede ni pregovorila, spustila se je na kolena pri postelji ranjenega častnika in močila njegovo roko z solzami. Bolnik se je stresnil.

»Mařenka, ti tukaj, ali kje prav za prav

sem, kaj se godi? Kje je najina Mařenka in ostali?«

Stotnikov motni pogled je begal začudeno po celi sobi.

»Ah, že vém! Ti si prišla za menoj, ti si hotela videti svojega moža, svojega Karola, spremi ga do groba! Ne jokaj, draga moja, zgodilo se je že. Čutim, kako pri vsakem udarcu srca gine iz mene mlado življenje! Bodi mirna, v tujem svetu, oddaljen od svojih dragih, sklonim svojo glavo v grob! Mogoče je to kazen za prejšnje pregrehe! Tebe sem ljubil, ti si mi vrnila Boga in domovino, ti si gojila do mene čisto, angeljsko ljubezen! O, daruj vso svojo ljubezen najinemu detetu, odgoji je v ljubezni do Boga in domovine, in ko mene že ne bode, ji povej, da njen oče počiva v tuji zemlji, da tuja noga hodi po njegovem grobu, da —.«

Na blede bolnikovi ustnici se je prikazala kapljica sveže krvi, za njo druga, tretja, da je kri začela po malem teči. Bilo je videti, kakor da je bolnik zaspal.

Mařenka je obrisala toplo kri in krčevito stis-

nila Karlovo roko. Od svojega prihoda še ni pregovorila. Bilo ji je nemogoče.

Čez nekaj časa je stotnik težko vzdihnil.

»Mařenka, ali si tukaj?«

S trudom je privzdignil roko in jo položil na glavo pri postelji klečeče soproge.

»Moč me zapušča, duh mi slabi, oko mi ugaša. Težko že razločujem tvoje drago obličje, in vender mi je tako prijetno, tako prijetno! Ta svet je tako krasen, in ljudje na njem tako hudobni! Zakaj so uničili našo mlado srečo, zakaj? Kaj si zakrivila dušica draga, da boš ostavljena zdaj brez podpore v široširnem svetu, in kaj je zakrivilo najino dete, da ne pozna svojega očeta in da mora že v nežni mladosti zaplakati s solzami sirote? Toda Bog je tako odločil, in kdo pozna njegova pota?«

Bolnik si je začel lahkeje oddihovati. Na bledih licah so mu vscvetele rudeče rože čudnega leska.

»Mařenka, skloni k meni svoje čelo.«

Bolnik jo je poljubil na čelo. Čuden, žalosten poljub, po katerem ostajajo krvavi sledovi.

oni obsojajo dvoboj, kakor ga obsoja katoliška cerkev.

Dvoboj prepovedujejo državni zakoni. Kolikor je nam znano, velja to v vseh državah. Rusija je zlasti v zadnjih desetletjih kazni glede dvoboja zdatno poostрила, tako da se smatra dvoboj kot umor, v Angliji pa se sploh o dvoboju več ne govori. Le-ta jim velja prav toliko kot navadna tatvina, uboj ali poneverjenje in se tudi v tem smislu kaznuje. »Sicer pa,« piše Maks Nordau, »se dobi le še kak tujec, ki omeni pričo Angležev dvoboj, zato ni čuda, če ga v takem slučaju pravi Anglež z grohotom in zasmehom zavrne — kar je še najmilejša kazen; — največkrat pa dobi v hipu tako nepričakovano kakor občutno brc, da ga v hipu mine vse veselje do dvoboja, pogosto pa pride vsa stvar celo pred sodišče, kjer ga sodnik vpričo mnogoštevilnega ljudstva kot barbar, neolikanca, stoletnega nazadnjaka pošteno ozmerja in na veliko svoto — obsodi.

V Franciji je žalibože ta grda razvada še zelo zelo razširjena, toda pristaviti moramo pa takoj, da tako, da se ni potreba nikomur res dvobojevati. Prava otročja igračka, pri kateri odločuje že par kapljic »rudečega življenjskega soka«, tako da se o smrti, uboju ali ranjenju prav za prav govoriti ne more.

In v Nemčiji? Mnogo drugače ne bo, kakor v Avstriji. Vzemimo vojaštvo. Vse razpore med častniki ima poravnati tako zvano častno sodišče. A kdo se meni za to! Za vsako najmanjše razžaljenje, za vsako »kračenje« časti dvoboj in zopet dvoboj, ker se mora vsak častnik dvobojevati, če mu kdo napove dvoboj, sicer izgubi svojo šaržo, sicer si pokoplje karijero! A če se dvobojuje, je kaznovan za to! Grozna inkonsekvenca! Seveda se vsakdo raje drugega poprime, ker, če tudi je nekoliko kaznovan, ostane vendar le to, kar je bil, in zraven je zadostil svoji omakeževani časti! Nekaternikom pa je celo dovoljeno dvobojevati se, vsaj sklepa se lahko tako iz nedavnih dogodkov! Grozna ironija v zakonu samem!

Ker smo sedaj pregledali početek in razvoj dvoboja, mislim, da ne bo škodovalo, če spregovorimo par resnih besed o časti, krog katere se pri dvoboju vse vrti. Saj čast je fundament, na katerem sloni ali pade dvoboj.

Kakor znano, razločujemo trojno čast: notranjo, zunanjo in tretjič čisto zunanjo, recimo naravnost, konvencionalno. Notranjo čast je lahko razločevati od zunanje.

Naša notranja čast, poštenost (Ehrenhaftigkeit) obstoji v tem, da vedno to delamo, kar in kakor nam nalagajo zakoni in postave, katere nas vežejo, da izpolnjujemo natančno svoje dolžnosti in se varujemo slabega in prepovedanega tudi takrat, ko nas nihče ne vidi. Ta čast, kakor razvidno, ima svojo podlago v čednostih in krepostih, in imenujemo jo lahko pravo, absolutno vrednost človeka. Te časti nam ne more nihče dati niti vzeti. Skrčiti in zmanjšati jo moremo jedino le sami: s slabimi deli. Ta notranja čast, absolutna vrednost je moralni človek sam. Če nas torej drugi ne časte in

»Ponesi ta poljub najinemu detetu od umirajočega očeta. Potolaži mojega in svojega očeta in teto, prosi jih, naj mi odpuste, pregrešil sem se zoper nje, prosi jih, da bi molili za me in ne zapustili vaju z Mařenko! Ne plakaj, ne žaluj! Moja ura je že odbila. Podaj mi roko! Tako! Sladka smrt. Umiram, spravljen z Bogom in ljudmi, umiram pri tebi, pri tebi.«

Nova kri mu je porudečila ustnice.

Kalne oči so obstale na objokanem soproginem obrazu.

Starka je stala ves ta čas pri postelji in si otirala solze, ki so ji kapale po licu. Spoznala je, da se bliža poslednja ura bolnikova. Vzela je iz zabojčka voščeno svečo, prižgala jo ter pristopila mirno bližje.

Stotnik je opazil svitlobo in spoznal svečo.

Mařenka jo je prijala in jo držala poleg njegove mrzle desnice.

»Mařenka, blagoslovi me s svetim križem, snidemo se kma — lo, kmalo...«

Še kratek, lahen vzdih — in stotnik je dobojeval.

(Konec sledi.)

cenijo, kakor zasluži s to absolutno vrednostjo, je nam to vse jedno, prav tako kakor če kdo učen pisane knjige ne razume; vrednost knjige ostane pri vsem tem taista.

Popolnoma različna od te je tako zvana zunanja čast, ki obstoji v tem, koliko sodobniki in sovrstniki človeka poznajo, cenijo in časte. Pojma obeh častij, zunanje in notranje, bi se le tedaj do cela krila, če bi bili ljudje vsevedni in neskončno pravični. Ker pa ljudje ne morejo gledati v notranjost naših src, ne znajo in ne morejo vselej razločevati, smo li v resnici časti vredni ali ne, in ker vrhu tega pogosto niti ne marajo zaslužene časti izkazovati, zato je zunanja čast tako odvisna od slučajja, tako izpremenljiva in je prav za prav le slaba, motna senca prave notranje časti.

Tretja, konvencionalna čast, kakor smo jo zgoraj imenovali, pa obstoji v tem, v koliki meri izkazujemo komu čast, katera mu pripada po njegovem rodu, odgoji, stanu. Ker pride pri dvoboju jedino le ta konvencionalna čast v postev, hčemo se nekoliko dalje pri nji muditi.

(Dalje sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 24. novembra.

O odstopu vojnega ministra pl. Krieghammerja je jela sedaj pisati tudi dunajska »Reichswehr«, list, ki je posebno v vojaških zadevah povse dobro informovan. Ta list piše, da se vest o demisiji vojnega ministra vključ vladnim dementijem potrjuje, ker je res že vložil ostavko, vendar njegova prošnja še ni rešena. »Reichswehr« tudi dostavlja, da ga bo najbrže začasno namestoval dosedanji namestnik v vojnem ministerstvu baron Merkl, toda ne ve se pa za gotovo, kdo bo imenovan njegovim naslednikom, ker se vest o imenovanju princa Lobkovic za sedaj še ne potrjuje. Po tem toraj soditi, je pl. Krieghammer vložil svojo demisijo že pred svojim odpotovanjem v Reko in Dalmacijo.

Češki klub proti vojnemu ministru.

Znani ukaz vojnega ministra v zadevi kontrolnih shodov in specijelno v zadevi stotnika Wiesnerja je dal povod češkim državnoborskim zastopnikom, da so se sošli k posebni seji ter soglasno sklenili, naj se naroči parlamentarni komisiji, da stori takoj potrebne korake. Posebna deputacija se je podala nato k finančnemu ministru dr. Kaizlu, ki pa je izjavil, da ta zadeva ne spada v njegov delokrog in da toraj s svojega stališča ne more ničesar ukreniti. Posl. Engel, Herold, Horica in Pacak bili so tudi pri ministerskem predsedniku, ki jim pa najbrže tudi ni mogel dati povoljnega odgovora. K vojnemu ministru deputacija neki ne mara iti, ker se zatrjuje, da je že odložil svoj portfelj. Kak vspeh bode toraj imelo to prizadevanje čeških zastopnikov, sedaj še nihče ne ve, a najbrže zmaga vojna uprava. Čudno je pa vse-kako, da je Mažarom pri enakih prilikah dovoljeno, kar ne smejo Slovani, akoravno je tudi za one nemščina vojni službeni jezik.

Južno-tirolsko vprašanje je zopet na dnevnem redu. Kakor znano, si je grof Badeni mnogo prizadeval, da bi dosegel spravo mej severnimi in južnimi Tirolami ter omogočil redno poslovanje tirolskega deželnega zbora. Tirolski laški zastopniki so mu tudi predložili spomenico, v kateri pojasnjujejo, kako bi se najvspešneje rešilo pereče vprašanje. Ti zastopniki žele pred vsem, da se popolno loči deželna uprava za italijanski del prebivalstva in ustanovi v Tridentu sedež deželnih oblastev za južni del dežele. Napram tej zahtevi se je pokazalo tedaj toliko zaprek, da ji grof Badeni ni mogel ugoditi, akoravno se je sicer kazal zelo naklonjenega napram Italijanom. Sedaj so se tirolski Lahi obrnili do sedanjega ministerskega predsednika grofa Thuna ter mu predložili jednako spomenico. V spomenici se navaja, da je nujno potrebna preosnova deželnega reda ter ustanovitev narodnih kurij, ker nemška večina tirolskega deželnega zbora premalo skrbi za potrebe italijanskega prebivalstva. Grof Thun dose-daj še ni odgovoril na to spomenico in se torej ne vé, kaj bo ukrenil, gotovo pa je, da se bo jednako svojemu predniku potrudil na kak način rešiti to zamotano vprašanje.

Dogodki v Budimpešti. Dogodki v oger-ski poslanski zbornici provzročili so tudi na ulici

velikanske skandale, ki so v marsičem še žalostnejši nego burni prizori v parlamentu. Nahujskana vseučiliška mladina se je odločno postavila na stran sovražnikov Hentzijevega spomenika in jednako Košutovcem ruje proti vladi in onim krogom, ki skušajo zagovarjati njeno postopanje. Neštetilnokrat so se razgrajali v teh dneh spopadli s policijo in mirnimi elementi, kamenje je dežilo in tudi s samokresi so padli divjaki po svojih nasprotnikih. Policija je bila prisiljena rabiti orožje ter je ranila več demonstrantov. Umevno je, da je vsled tega vseučilišče zaprto. Aretovanih je do 230 dijakov; izmed teh so jih velik del že osvobodili, toda zasluženi kazni ne bo odšel nihče. Nekaj jih je moralo plačati denarno kazen, proti ostalim se bo pa vršila disciplinarna preiskava. Najbolj osramočena pa je bila vseučiliška mladina s tem, da so jo v sramotnem odgonskem vozu prepeljali od policije k preiskovalnemu uradu. Zaman so bile pritožbe opozicijskih poslancev in njih posredovanje pri ministerskem predsedniku. V zbornici je bilo včeraj nekoliko mirneje, akoravno opoziciji niti na um ni prišlo, da bi mirovala in odobrila vladno postopanje. Na redno delovanje ogerskega parlamenta toraj ni misliti in vlada, ki sedaj sicer izjavlja po svojih organih, da ne bo posegla po najsikrajnejih sredstvih, bo morala izvajati posledice ter se poslužiti moči, ki si jo je pridobila v tem oziru.

Trgovinska pogodba mej Francijo in

Italijo je vključ mnogostranskim zaprekam vendarle gotova stvar na veliko jezo Anglije in Nemčije, ki sta sploh sodili, da je Francija vsled notranjih homatij že popolno onemogla. Ravno vsled tega ima ta pogodba ob enem tudi važen političen pomen; poleg tega pa tudi zato, ker se bo vsled posredovanja Francije precej pojasnil položaj v Afriki, kateremu sama Italija ni bila kos. Čim pa se srečno uredi zamotane razmere glede Abesinije in Egipta, je tudi rešeno dolgotrajno afriško vprašanje, kar je tudi v interesu evropskega miru, katerega bi kaj radi skalili kramarski Angleži.

Notranji položaj v Španiji postaja z vsakim dnem žalostnejši, nezadovoljnost prebivalstva, posebno pa mej vojaštvom raste od dne do dne in ni čuda, da dobiva general Weyler, ki je, kakor se sme sklepati iz raznih dosedanjih prikaznij, popolno v službi don Carlosa, vedno več pristašev v nižjih, pa tudi višjih krogih. Geslo teh nezadovoljnih elementov je: republika ali don Carlos. Dokler bo na krmilu sedanja vlada, tako dolgo ni misliti na pomirjenje splošne razburjenosti. V gostilnah in kavarnah glavnega in tudi drugih mest so prava gnezda zarotnikov, katerim pa oblastva ne morejo do živenga. Vlada bi morala izvesti res temeljite, času primerne reforme, pred vsem pa plačati vojakom in uslužbencem zao-stalo plačo, potem bo morda šele mir v deželi.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 24. novembra.

(Presvetli knez in škof ljubljanski) se je danes ob 11. uri pripeljal v Ljubljano, hvala Bogu, zdrav s svojega potovanja v Rim. Na kolodvoru in v škofiji ga je pozdravila duhovščina ob njegovem prihodu, izražajoč svoje veselje, da ima svojega nadpastirja v svoji sredi.

(Nemški cesar) se je včeraj ob 7 uri 32 min. zvečer peljal mimo Ljubljane ob najstrožjem policijskem varstvu. — Ob polnoči se je peljala mimo Ljubljane prestolonaslednica vdova Stefanija.

(Naša straža.) Izredno veliko zanimanje se kaže za novo društvo »Naša straža«, kakor kaže obilen pristop novih udov. Želeti bi bilo, da bi se začeli hitro vstanavljati krajevni, okrajni in deželni odbori »Naše straže« po vseh krajih naše domovine, ker tedaj bo najboljše preskrbljeno za podrobno delo, ki bo donašalo društvu največ dohodkov. Zanimanje za društvo se seveda največ kaže na slovenskih mejah, toda tudi v središču ne smemo zaostati. V plemenitem delu se družimo, da v sedanjih kritičnih časih storimo vsestranski svojo dolžnost do svojega naroda. Vredništvo »Slovenca« rado vsprejema udnino, ki znaša jedno krono na leto. Vsak zaveden Slovenec naj postane član tega društva.

(Javno predavanje) priredi »Slovenska kršč.-socijalna zveza« v Ljubljani prihodnjo nedeljo ob

6. uri zvečer v veliki dvorani »Katoliškega doma«. Predaval bode gospod Sedmak o delavski zavarovalnici za starost, katero ravnokar snujejo slovenski krščanski socialci. Predavanje je za delavce velike važnosti, zato naj se ga udeležijo v mnogobrojnem številu.

(Zastran molitvene ure) dne 2. decembra je vredništvo povodom mnogih dopisov povprašalo škofijstvo, ki je odgovorilo, da je zelo želeli, da se na ta dan, ko bo slovesna sveta maša za Njegov Veličanstvo, popoldne tudi izpostavi sveto Rešnje Telo, vendar pa se sme ta ura prenesti na prihodnjo nedeljo, če bi ne bilo pričakovati nobene ali vsaj jako pičle udeležbe.

(Poročil se je) danes v cerkvi sv. Petra v Ljubljani gosp. Fran Globočnik, c. kr. poročnik v Celju, z gospodičino Emo Povše, hčerjo g. drž. poslanca, dežel. odbornika in vodje Frana Povšeta. Čestitamo!

(»Slovensko gledališče.«) Opozarjamo narodno občinstvo na nocojšnjo predstavo, opero »Trubadur«, pri kateri sodelujejo vse tri nove ženske solistije: gdč. Stropnicka, Radkiewicz in Štastna. — V soboto, 26. t. m., se bo pela prelepa in splošno priljubljena opera »Marta«, ki je dosegla v letošnji sezoni najlepši uspeh. — V torek, 29. t. m., pa dobimo na slovenski oder veleodličnega gosta, hrvatsko umetnico gospo Ljerkovo pl. Šramovo, ki bode igrala v Shakespearovi slavni veseloigri »Kako se kroté ženske«.

(»Domoljub.«) Z novim letom prične »Domoljub« izhajati v lepši obliki ter se bo tudi glede berila zelo spopolnil. Osnovel se je namreč poseben odbor naših pisateljev, ki bodo skrbeli, da bo »Domoljub« v vsaki številki prinašal temeljitega, raznovrstnega zanimivega berila. Kar smo že dolgo želeli, to upamo, da se pri »Domoljubu« uresniči. List, ki izhaja v 10.000 izvodih mej narod, naj bo v vsakem oziru izvrsten. Odbor, ki se je ustanovil v ta namen, upa, da v svoje kolo pridobi še vedno več delavnih prijateljev. Prijatelje in podpornike dobrega časopisja pa prosimo delovati na to, da dobi »Domoljub« z novim letom še več naročnikov, ker se bodo stroški zanj zdatno pomnožili.

(Za vsučilišče in nadsodišče v Ljubljani.) Katol. slovensko društvo za radol. okraj in Gorjanska občina sta po svojem poslancu gosp. Pogačniku vložili prošnji za vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani.

(Imenovan je) geometer I. razreda pri razpreglednem uradu v Logatcu, Frid. Gatsch, nadgeom. II. razreda.

(Volitve v krajni šolski svet.) Upravno sodišče je o neki pritožbi razsodilo, da je določiti število zastopnikov občin v krajni šolski svet po razmerju vsega v občini predpisanega direktnega davka, vstevši torej tudi onega virilistov.

(Šolo so zaprli) za dobo 14 dni v Vipavi, ker boleha več otrok na dušljivem kašlju.

(Trgovska in obrtniška zbornica) ima v petek ob dveh popoldne v mestni dvorani sejo. Na dnevnem redu so: 1. Naznanila predsedstva. 2. Poročilo o ustanovah za onemogle obrtnike in udove. 3. Poročilo o ustanovah za učence in učenke na obrtnih šolah.

(Grozne smrti) sta umrla 19. t. m. dva otroka kočarice Zdražnik z Vinega Vrha. Bila sta sama doma ter zanetila ogenj. Deček je umrl vsled opeklin, deklica se je pa zadušila.

(Iz Kozjega na Štajarskem.) Vsakdo, ki pozna razmere na slovenskem Štajarskem, priznati bo moral, da se je začela silno huda borba med Nemci in Slovenci. Med našimi Nemci veje namreč veleizdajski duh Wolfov in Schönererjev in gorje si onemu, kdor ne trobi v njih rog, proč z njim, vničimo ga. Seveda jim je na pomoč znana birokracija vladnih organov in veliko število nemško-nacionalnih uradnikov. Bog ne daj, da bi kateri Slovenec tirjal enakopravnost Slovencev ali naglašal pravične zahteve Slovencev v šoli in uradu — ta že moti njih posest, je njih sovražnik, proti takemu napenjanju vse sile, da ga odstranijo. Kajpada je vsa ta gonja naperjena večinoma le proti duhovnikom in to onim, kateri ne drže križema rok in se jim ne poklanjajo in ne sladkajo. Kaj se pravi zameriti se tej kliki, skusil je dobro Kozjanski kapelan č. g. Franc Muršič. Bil je čez dve leti v Kozjem in ves ta čas neumorno delaven v cerkvi in za naš narod. Za časa njegovega bivanja

vstanovilo se je pri nas gospodarsko-bralno društvo, katero najuspešnejše deluje, in prepotrebno kat. pol. društvo, ki odpira ljudstvu oči, da spozna krivice, katere se mu godijo. Prvemu bil je gospod Muršič predsednik, drugemu vrli tajnik in je kot tak na shodih večkrat nastopil in s svojim prepričevalnim govorom poslušalce do solz ganil. Povsod, kjer je trebalo kaj svetovati ali pomagati, je to z veseljem storil. Verno naše ljudstvo celega okraja Kozjanskega ga je ljubilo in spoštovalo, le zakleti brezverni sovražniki našega ljudstva in naše sv. vere škripali so z zobmi, ter iskali priložnosti, kako bi mu škodovali. Žal, da se jim je to vsaj deloma posrečilo, gosp. kaplan se je moral umakniti v Slov. gorice. Opisati veselja nemčurjev nihče ne more. Letali so zvečer kakor besni po trgu. Vsak je hotel sebi pripisati to zaslugo. Posebno še oče nekega gimnazijca se je hvalil, rekel: jaz sem kapelana »proč spravil«. Ne malo zaslug pripisuje si tudi Kozjanski paša s svojim gospodom — nazadnje gotovo še naš »becirskarihtar«. Naše verno slovensko ljudstvo bilo pa je silno žalostno za svojim modrim, resnobnim dušnim pastirjem. Pokazalo je to na Martinovo nedeljo 13. in pri odhodu dne 15. novembra. Prepričali smo se, da toliko ljubezni nima nobeden stan pri našem ljudstvu, kakor ravno duhovski stan. A kaj so storili naši sovražniki pri odhodu gospoda, katerega so ves čas njegovega bivanja pri nas po svojih časopisih z blatom ometavali? Čujte in strmite! Pijani žganja in soraštva do naroda in do duhovskega stanu so od veselja vriskali, z rokami ploskali, ter slovensko ljudstvo zasmehovali, posebno graščinski hlapci in oskrbnikovi klečeplazci. Da bi njih surovost in barbarstvo do vrhunca priklopala, streljali so z dinamičnimi patronami, da se je Kozje treslo in to na posestvu katoliškega graščaka Gossletha. To je ona nemška kultura, katero imajo privandrani, pritepeni tujci, kateri vse lahko storijo, kar se jim le poljubi. Zaničujejo nas na lastni zemlji — ovačujejo nas sodiščem, med tem ko se njim navadno nič ne zgodi, kakor se onemu gimnazijcu ničesar ni zgodilo, ki je razžalil najsvetejši zakrament, a gosp. kaplan pa bil obsojen, ki je razžalil brezbožneža, samo da žaljivih besed ni slišala nobena priča kapelanova, le samo Nemci, ki so bili precej oddaljeni in ki se radi pobahajo da slovenski ne razumijo. Pa vsaka sila do vremena. Strelba za odhajajočim kaplanom, ki je veliko za nas storil in bil izborna podpora blizu 80 letnega starčka mil. gospoda kanonika, strelba ob času, ko so ljudje najbolj žalovali, zdramila je marsikaterega, da bo spoznal, kdo da je ljudstvu pravi prijatelj — in v toliko ste naši tlačitelji dobro storili, da ste še do zdaj zaspance na naši strani vzdramili in zato, da smo vašo veliko kulturo še bolj spoznali. Nehoté spomnili smo se basni o oslu in levu, ki je prišel do njega in je mrtvem levu še brečo dal. Uči nas pa tudi surovost naših nasprotnikov, da se v kozjanskem okraju Slovenci bolj tesno združimo, neutrudljivo delujemo za ljubi naš rod, da nam zanamci ne bodo očitali, da smo spali, čas zamudili in našim sovražnikom rodno zemljo prepustili. Ne vstrašimo se preganjanja. Gonijo nas pred sodišča, pa spomnimo se, da je častno za narod trpeti. Posebno nam bodi »katol. polit. društvo za kozjanski okraj« središče in ognjišče, kjer bomo glasno klicali zoper krivice naših nasprotnikov. Slovesno pa protestujemo, da z nami tako počenja, kakor je tudi protestoval načelnik polit. društva pri banketu, prirejenem v slovo gospoda Muršiča v nedeljo dne 13. novembra v prostorih gosp. Gučeka v Kozjem. Ni ga skoro Slovenca v Kozjem, katerega ne bi ničesar obdolžili. Pa brez strahu soboritelji naprej, niste nas strli spečih, še manj boste bedech!

(Župan Devinski obsojen.) [Izv. dopis.] (Konec.) Sodni dvor torej, ki je sodil g. Plesa, sestel je iz sledečih sodnikov: Crusicz, Maffei, Pederzoli in Pachor. Sodniki sicer razumejo slovenski, a so po mišljenju Italijani. Državnega pravdnika je zastopal Claricini, ki tudi razume slovenski, a po mišljenju je Lah. Po Trstu se je hitro po izgredu razširila govorica, da Lahi iščejo mej obtoženci takega, ki bi imel toliko premoženja, da bi bil poplačal škodo, katero so povzročili izgredu v Devinu na šoli »Lega Nazionale«. In našli so ga v osebi g. Plesa. Zato se pa grozno nestrpno pričakovali izida. Ko so izvedeli, da je glavni in največji ob-

dolževalec — hlapec Boltar preklical svoja ovanjanja, ko so izvedeli, da je skesano prosil g. Plesa odpuščanja, tedaj so bili Lahi vsi zbegani. In strmite gospoda! med onimi, ki so tako tekali zbegano okoli, bili so tudi taki, ki imajo službo v »hiši pravice«, na sodnji. Sramovali se niso vzklkniti: »Addio, tutto è perduto«. (Z Bogom, vse je izgubljeno!) Še več. Kakor poroča »Edinost«, drznil se je sodnijski uradnik po obsodbi vzklkniti na cesti: »Samo osem mesecev!« — Lahi se veselijo obsodbe g. Plesa. Veselijo se, ker vedo, da so uničili v Devinu moža, ki jim je bil najbolj na poti. Odstranjen in uničen Ples, vas Devin bo v kratkem v laških rokah. Legina šola bo v to pripomogla. A mi pošteno misleči žalujemo nad usodo Plesovo. Ne samo, da ima g. Ples ogromno materialno škodo vsled dvamesečnega preiskovalnega zapora, ne samo, da je ukraden velikemu gospodarstvu skrben gospodar, ne samo, da je ukraden ugledni družini preskrbni oče — mi žalujemo tudi, ker smo izgubili z njim v Devinu našo največjo narodno oporo. Bojimo se, da bi g. Ples vsled teh dogodkov ne omagal v narodnem boju. — Vrnimo se zopet v sodno dvorano. Gospice Plesove je dolžil jeden obtoženec, da so klicale: »Dol z Lego«. A bile so oproščene. Gosp. Plesa pa so dolžili radi onega vzklknitja trije obtoženci, a toliko obtožencev in toliko zapriseženih prič je trdilo, da ni bilo Plesa niti na vratih. Ako so gospice oprostili, kako to, da niso g. Plesa? Meni noče in noče to v glavo. Sodni dvor je motiviral osem mesečno kazen s tem, da g. Ples, kakor župan, kakor ugledna oseba, bi bil lahko preprečil izgrede. Ker pa tega ni storil, ker je še enkrat zaklical »Dol z Lego« — (kar pa toliko prič drugače pravi), kriv je tudi on, tudi on se je udeležil izgredu s tem, da je ljudi za to navduševal. Sedaj pa vprašajmo gospode sodnike: Kaj se je zgodilo tržaškemu županu pri izgredu? Je-li dokazano, da je on miril izgredu? Ako ni tega storil, kako se je postopalo proti njemu? Je bil menda tudi tržaški župan kriv na izgredu? Najbrže je bil nedolžen, ker nam ni nič znano, da bi ga bilo državno pravdnštvo tožilo radi izgredu. A tudi nam ni prav nič znano, kako je prosil in rotil izgredu, naj mirujejo, kakor je to državni pravdnik zahteval od Plesa. Razumemo. Izgredu v Devinu so bili proti laški šoli, izgredu v Trstu so bili pa proti slovenskim propovedim. To pa je vse nekaj drugega. Demonstrirati proti šoli, kjer se deca odtujaše lastnej domovini, kjer se navdušuje za blaženo Italijo, proti taki šoli v Avstriji demonstrirati — za Boga, kaj ste padli na glavo? Proti Slovincu, proti njegovemu jeziku, proti njegovi veri, — ja Bauer, das ist was anderes! No, žal, tu v Trstu smo že tako daleč! — Sodni dvor je vsem obtožencem upošteval kot olahčujočo okolnost: razburjenje srca! Tega ni storil pri g. Plesu. Zakaj ne? Jedinu g. Ples ni bil razburjen, njemu ni smel sodni dvor upoštevati te olahčujoče okolnosti, njemu, zvestemu Slovincu, njemu zvestemu Avstrijcu, njemu, ki je dal celo sina prostovoljno v vojaški stan, da bo v slučaju potrebe kri prelival za Avstrijo — temu vzornemu možu ni bila šteta ta okolnost! Da! mnogo in mnogo Lahov strmi nad to obsodbo. — — — Zdaj pa se obračam do Vas, dragi mi bratje na Kranjskem! Prosim Vas s solzami v očeh, združite se vsi, bodite vsi jeden mož v pomoči naši. Branite nas, kakor jeden mož pred našimi nasprotniki. Mi smo prešibki, da bi se ubranili pred takim navalom. Proti nam je vse, vse, vse, vse. Še iz cerkve so nas začeli poditi. Laški jezik se je začel upeljavati tam, kjer je bil od davnih časov slovenski. Po vseh, vseh, bodi si mestnih, deželnih ali državnih uradih nam gospodujejo Lahi. Mi smo povsod ptujci. Šol nam nočejo dati, v uradih nas nočejo poznati. Še celo takrat nam delajo sitnosti, ko moramo davke plačevati. In kar je še bolj nezasišano: Ako te tudi obsodijo, tedaj ti povejo to v laščini. Takrat, ko te obsodijo, deli ti sodnik v zakonih zajamčeno pravico jedino le v italijansčini — na podlagi § 19. Usmilite se nas rodoljubi, drugače nas zatro! Pomagajte bratom v sili!

(Globo za zlobo.) Tržaški čifut »Indipendente« je svoječasnó z drugimi časnikarskimi čifuti tržaškimi zlobno obrekoval uglednega barkovljanskega župnika Ivana Črneti. Vsled sodnijske razsodbe so drugi preklicali obrekovanje, samo »In-

dependente« se je v svoji predrznosti postavil po robu. Zato je moral žid Levi plačati 10 gld. globe. Dobro mu došlo!

(Amerikanski Hrvati.) »Narodna hrvatska zajednica v Ameriki obstoji štiri leta, ima 82 odsekov in 4500 udov. Prošli mesec je imela glavni zbor v Chicagu, na katerem se je poročalo, da je nabrala 32.000 dolarjev, od katerih je 29.000 dolarjev izdala za pomoč svojim udom.

Telefonska in brzojavna poročila

Dunaj, 24. novembra. Po poročilih iz Budimpešte dospe cesar v soboto iz Gdödlö in se takoj nato poda v grad Wallsee, kjer bo na tihem v rodbinskem krogu preživel jubilejne dni.

Budimpešta, 24. nov. Cesar je vsprejel danes v avdijenci princea Lobkovic in ministrskega predsednika barona Banffyja.

Dunaj, 24. novembra. Pričetkom današnje seje so vložili poslanci Pessler, Böheim, Erb in Pfliegl peticije večjega števila gorenjeavstrijskih občin in obrtnih zadrug, ki prosijo, naj se odkloni nagodba z Ogersko.

Dunaj, 24. novembra. Poročila raznih listov, da se zasedanje poslanske zbornice prekine do 5. decembra, niso osnovana, ker bo imela zbornica prihodnji teden v torek in sredo redne seje.

Dunaj, 24. novembra. Poslanec Biankini namerava izstopiti iz slovanske krščansko-narodne zveze, ker klub ni odobril neke interpelacije, katero je hotel staviti v današnji seji.

Dunaj, 24. novembra. Poslanec Gniwowosz je danes prišel v zbornico z obvezano roko. Poljski poslanci so mu čestitali. — Nadaljevala se je razprava o znanem predlogu posl. Daszinskega. Govoril je prvi poljski posl. Potoczek, ki je mej drugim izjavil, da so le židovske žganjarnice, ki odirajo in demoralizujejo narod, dale povod zadnjim izgredom. Sploh je neusmiljeno bil čel židovsko gospodstvo v Galiciji. Izjavil je, da bo glasoval proti predlogu. Za njim govori član poljske ljudske stranke, Stapiński, ki napada poljsko žlahto ter izjavlja, da so imele vse naredbe le jedino ta namen, da se zatre ljudsko antisemitsko in demokratsko gibanje. Seja se nadaljuje.

Dunaj, 24. novembra. Člani nemške ljudske stranke so interpelovali v današnji seji vlado radi čeških postulatov.

Dunaj, 24. novembra. Na protianarhistični konferenci bodo poleg zastopnika pri kvirinalu Pasettija zastopali Avstro-Ogersko sledeči delegatje: sekcijski načelnik v pravosodnem ministerstvu Schrott, nadalje sekc. svetnik v istem ministerstvu Högel ter policijski svetnik Brzesovsky za Avstrijo in ministerijalni svetnik Selley ter nadsodnik Balogh za Ogersko.

Dunaj, 24. novembra. Nižje-avstrijski deželni zbor se snide 27. ali 28. decembra. V razpravi bo najprej proračunski provizorij.

Kotor, 24. novembra. Skupni vojni minister Krieghammer je včeraj popoldne odpotoval na Dunaj.

Gradeo, 24. nov. »Tagblatt« poroča, da je navstal razpor mej graškimi mestnimi očeti. Radikalna klika namerava ustanoviti poseben klub, ker je pri zadnji volitvi ostal v manjšini nje kandidat.

Budimpešta, 24. novembra. Današnja seja poslanske zbornice se je pričela ob 10. uri. Pred prehodom na dnevni red je govorilo deset govornikov o postopanju policije pri zadnjih izgredih in ukazu naučnega ministra glede praznovanja cesarjevega jubileja. Ukaz je zagovarjal sam minister ter mej drugim omenil, da se je praznovala slovesno tudi 25letnica v letu 1873. — Mej tem se je peljal baron Banffy v zbornico. Njegov voz so napadli demonstrantje in ga zasledovali, dokler jih ni policija po mnogem trudu razgnala in aretovala. — Ministra Perczela ni bilo v zbornici, posl. Hollo pa so somišljeniki burno pozdravljali.

Budimpešta, 24. novembra. Mej notranjim ministrom Perczelom in opozicijskim poslancem Hollo se je vršil danes dopoldne dvoboj. Pri drugem spopadu je dobil minister rano na čelu.

Petrograd, 24. novembra. Iz Samarkanda se poroča, da v okuženem kraju Ansob v poslednjih dneh ni zbolel nihče za kugo in da tudi v sosednjih vaseh ni več nobene nevarnosti.

London, 24. novembra. Iz vseh delov otoka dohajajo poročila o velikih sneženih zametih, ki ovirajo promet.

San-Francisco, 24. novembra. V hotelu Baldrin je minulo noč navstal ogenj, ki je provzročil do milijona škode. Več ljudi je ponesrečenih.

Listnica uredništva.

Gg. K. v K. in B. v V. D.: Dotičnik, o kojega zadevi poročate, želi, da stvar ne pride v javnost, zato oprostite.

Umrli so:

23. novembra. Silvester Keržan, hlapec, 73 let, Marije Terezije cesta 16, ostarelost.

V bolnišnici:

22. novembra. Jakob Plestenjak, dninar, 77 let, fractura cruris canata — ostarelost. — Lorenc Gerkman, gostač, 60 let, carcinoma hepatis.

Meteorologično poročilo.

Višina nad morjem 306,2 m.

Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura po Celziju	Vetrevi	Nebo	Padavina v 24. urah v mm.
23. 9 zvečer	725.1	3.4	sl. jug	dež	
24. 7 zjutraj	722.5	3.0	sr. zah.	oblačno	11.2
2. popol.	721.3	4.7	sr. zah.	"	

Srednja včerajšnja temperatura 3.1°, za 1.2° nad normalom.

Trgovski pomočnik

vsprejme se takoj

v trgovini z mešanim blagom, star 18 do 24 let, z d. brim spričevalom, pri J. Š., št. 26 v Škocijanu pri Mokronogu. 805 3-2

Vse mogoče

hvali in prodaje kot »Mörathon« konkurenca! Zakaj? — Zato, ker je 816 10-1

„Mörathon“

res izreden primešek k tobaku in kadenje dela kadilcu in okolici zelo prijetno in jako zdravo.

Kdor se hoče prepričati o tem, mora poskusiti s pristnim »Mörathon-om« z varstveno znamko »otročjo glavo«, ter naj odločno zavrne vsako posnemo.

Dobi se le tam, kjer se nahajajo „Mörathon“-lepaki, v zvezkih po 10 in 30 kr., ali pa 12 malih oziroma 4 veliki zvezki proti povzetju za 1 gld. 26 kr. franko pri izdelaveu

Th. Mörath, med. prodajalna dišav „Zum Biber“ v Gradeu, Jakomlingasse 1.

— Zelo ugodno za razprodajalce.

Glavna zaloga za Kranjsko: Fr. Pettauer v Ljubljani.

Deželni pismonoša

sprejme se

proti kaveciji 200 gld. Mesečna plača 25 gld. Dosluženi vojaki, oziroma žandarmi imajo prednost.

Oglasila na c. kr. poštni in brzojavni urad Cerknica pri Rakeku. 822 1-1

Na najvišje povelje Njih c. in k. apost. Velikanstva

XXXII. c. k. državna loterija

za civilne dobrodelne namene avstrijskih dežel.

Ta denarna loterija — edina v Avstriji postavno dopuščena — ima 12034 dobitkov v gotovem denarju in skupnem znesku 401.800 kron.

Glavni dobitok znaša:

200.000 kron.

Za izplačilo jamči c. k. loterijski urad.

Žrebanje bode nepreklicljivo dne 15. decembra 1898.

Jedna srečka stane 4 krone.

Srečke so dobili pri državni loteriji na Dunaji, I., Riemergasse 7, v loterijskih kolekturah, pri davčnih, poštinih, brzojavnih in železničnih uradih, po menjalnicah itd. Načrti za kupovalce srečk zastoj. 831 10-6

Srečke se pošiljajo poštne prosto.

340 4 C. k. vodstvo državne dohodnije Oddelke za državne loterije.

Teodor Slabanja,

srebrar v Gorici, ulica Morelli 12,

priporoča prečistiti duhovščini in cerkvenim predstojnikom svojo delavnico za izdelovanje

cerkvene posode in oroda.

Staro blago popravi, pozlati in posrebi v ognju po najnižji ceni.

Da si morejo tudi bolj revne cerkve naročiti cerkvenega kovinskega blaga, olajšuje jim to s tem, da jim je pripravljen napravljati blago, katero se izplačuje na obroke. Prečast. p. n. naročevalec si obroke sam lahko določi. 386 52-26

Pošilja vsake blago poštne prosto.

Dunajska borza.

Dne 24. novembra.

Skupni državni dolg v notah	100 gld. 95 kr.
Skupni državni dolg v srebru	100 » 85 »
Avstrijska zlata renta 4%	119 » 70 »
Avstrijska krona renta 4%, 200 kron	101 » 10 »
Ogerska zlata renta 4%	119 » 80 »
Ogerska krona renta 4%, 200 »	97 » 65 »
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 gld.	909 » — »
Kreditne delnice, 160 gld.	352 » 90 »
London vista	120 » 50 »
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. velj.	58 » 92 1/2 »
20 mark	11 » 78 »
20 frankov (napoleonidor)	9 » 55 »
Italijanski bankovci	44 » 35 »
C. kr. cekini	5 » 69 »

Dne 23. novembra.

4% državne srečke l. 1854, 250 gld.	165 gld. — kr.
5% državne srečke l. 1860, 100 gld.	159 » — »
Državne srečke l. 1864, 100 gld.	197 » 35 »
4% zadolžnice Rudolfove želez. po 200 kron	99 » 10 »
Tisine srečke 4%, 100 gld.	138 » — »
Dunavske vravnave srečke 5%	130 » 50 »
Dunavsko vravnavo posojilo l. 1878	108 » — »
Posojilo goriškega mesta	112 » — »
4% kranjsko deželno posojilo	98 » 50 »
Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	98 » — »
Prioritetne obveznice državne železnice	220 » — »
» » južne železnice 3%	180 » — »
» » južne železnice 5%	126 » 25 »
» » dolenskih železnice 4%	99 » 50 »

Kreditne srečke, 100 gld.	203 gld. — kr.
4% srečke dunav. parobr. družbe, 100 gld.	170 » — »
Avstrijskega rudečega križa srečke, 10 gld.	19 » — »
Rudolfove srečke, 10 gld.	25 » 50 »
Salmove srečke, 40 gld.	83 » 50 »
St. Genois srečke, 40 gld.	83 » 25 »
Waldsteinove srečke, 20 gld.	60 » — »
Ljubljanske srečke	24 » — »
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	153 » 50 »
Akcije Ferdinandove sev. želez., 1000 gl. st. v.	3465 » — »
Akcije tržaškega Lloydja, 500 gld.	423 » — »
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	68 » 25 »
Splošna avstrijska stavbinska družba	114 » — »
Montanska družba avstr. plan.	175 » 45 »
Trboveljska premogarska družba, 70 gld.	170 » — »
Papirnih rubljev 100	127 » 62 »

1. oktobrom se prične novo celoletno naročevanje!

„MERCUR“

XXXVII. letnik.

Avtentično oznanilo žrebanja tu in inozemskih loterijskih efektov, izkaz vseh izžrebanih državnih in zasebnih obligacij.

Brezplačno darilo „Finanzielles Jahrbuch“, ki obsega zaznamek vseh izžrebanih srečk.

Naročuje se s poštami nakaznicami pri vseh c. in kr. poštinih uradih in pri administraciji „Mercur“, Dunaj, I. Wollzeile 10.

2 gl. 60 kr.

celoletna naročnina.